

У конкуренцији изгубљених у небраном грожђу у земљи Србији српска опозиција је високо пласирана. На тренутке се чини да је било лакше бити опозиционар и у Титово време, него у ових Вучићевих седам година.

Опсесивна жеља Вучићевог режима да од опозиционара, оних истинских, не остане ни камен на камену и предани рад у том правцу растурио је опозицију која се нашла у нокдауну после напредњачког блицкрига 2012. године.

Оно мало опозиционара што је некако остало у животу батргало се у конопцима суровог ринга у коме је противник одређивао и број рунди и њихово трајање, држао гонг и дизао руку победнику, док се највећи део разбио у парампарчад да се никад више не састави.

"Почела је да се помаља нова опозициона снага, оличена, пре свега, у самим грађанима"

Међутим, охолост и славодобитност победника на крају су произвели и бумеранг ефекат, па се испод опресивног жрвња, прво стидљиво, а онда све јаче, почела помаљати нова опозициона снага, оличена, пре свега, у самим грађанима који су у неком тренутку пожелели да сами изађу на црту режиму.

Учинили су то прво студенти након Вучићевог избора за председника 2017. године, да би крајем прошле године на улице изашли и грађани бројних српских градова. **У међувремену је погонска енергија шетача ослабила, не зато што повода више нема, већ што је учинковитост такве врсте политичког деловања увек обрнуто пропорционална дужини њиховог трајања.**

"Бити или не бити" српске опозиције

Пише: Ранко Пивљанин
уторак, 30 јул 2019 09:49

Управо је та чињеница доказ више како правог политичког организовања и деловања не може бити ван политичких странака, па ће тако, вољно или невољно, опозиционе партије морати да узму штафету борбе против режима, што се на крају и десило са изласком из илегале у којој су били свесно препуштајући свој посао демонстрантима.

ЖРТВЕ ПРОПАГАНДЕ

И каква је клиничка слика српске опозиције у предвечерје избора. Искрено, није добра и не улива неку наду. Прво да видимо оно што није до ње.

Контекст и политички амбијент у коме се налази опозиција је арена у којој се њени лидери налазе под баражном ватром медијског линча и сатанизације, до сада незапамћене од обнављања парламентаризма.

Знао је и Милошевићев режим да опоненте назове издајницима и страним плаћеницима, али се овако далеко и бескрупулозно у блаћењу и сатанизацији није ишло. Малтене, присуствујемо перманентној сезони лова на опозиционе лидере који се у режимским медијима, једној од главних полуга власти, представљају као директни потомци самог ђавола.

И када би сутра та пропаганда стала, а медији постали отворени за опозиционаре, требало би много времена да се та стигма са њиховог имена скине. Толико је пута поновљена мантра о Ђиласу тајкуну, Јеремићу лопову и Обрадовићу фашисти да и они сами више нису сигурни у своје поштење и моралну исправност, док овај последњи ујутро проверава да му заиста нису изникли брчићи оног аустријског каплара.

БЕЗ ПОДРШКЕ ЗАПАДА

Истовремено, осим пропагандне машинерије, у рукама власти су и новац и монструозна страначка инфраструктура - клијентелистички увезана привилегијама и интересима чији пипци досежу до најмање месне заједнице. Ту је и предност функционерских кампања које се увелико, свакодневно и без зазора користе, у чему предњачи први човек режима и владајуће странке. Треба имати у виду и да, за разлику од оне Милошевићеве, Вучићева опозиција нема ни подршку западних центара моћи већ та подршка, некад прећутно, некад отворено, наврће воду управо на Вучићеву воденицу.

СОПСТВЕНА КРИВИЦА

С друге стране, и без Вучићевог ангажмана да је обесмисли, опозиција је и сама урадила много тога да себи загорча живот и доведе се у инфериорну позицију из које јој и петопроцентни цензус има висину Монт Евереста, а камоли резултат који би напредњаке и њихове коалиционе пришипетље озбиљније уздрмао.

Седам дугих година је изгубљено у јаловом лутању, свађама, међусобним оптуживањима и цепању док се појединачно нису свели на статистичке грешке

Прво, седам дугих година је изгубљено у јаловом лутању, свађама, међусобним оптуживањима и цепању док се појединачно нису свели на статистичке грешке. А кад су схватили да им само заједнички наступ даје неке шансе против надмоћног противника, то уједињавање је више заличило на спајање кусог и репатог и то у изнудици, него на смислено збијање редова на здравим основама. Јер, како просечни бирач може да поверује у политички потенцијал вреће у коју су стрпане и демократе и левица и десница, ако није успело, а ни покушано истинско уједињење, демократских и грађанских снага у један респектабилан политички субјект.

Покушај реуједињења Демократске странке враћањем њених деривата под скуте матичне партије очигледно је остао на нивоу добре намере, а и да се оствари неће направити несаницу напредњацима. **Није ли “грађанистички” мејнстрим у тешкој конфузији после свега што се десило његовој ударној политичкој песници - Покрету слободних грађана, који се растаче на “демократске форуме” (Раде Вељановски) и “самоодбране” (Никола Којо и остали), а коме псовкама и ексцесима цензус намиче ексцентрични глумац Сергеј Трифуновић?**

У чему је проблем да Демократска странка Србије, Двери, Шапићев СПАС са још понеком десном опцијом заиграју у истом тиму и покрију десни политички спектар

У чему је проблем да Демократска странка Србије, Двери, Шапићев СПАС са још понеком десном опцијом заиграју у истом тиму и покрију десни политички спектар, уместо што или солирају или улазе у микс са онима који су им идеолошки дијаметрално супротни. Примера ради, питање је како ће неки поборници левице, ако то више уопште и постоји, чак и у име гласања за мање зло, прогутати тврде и конзервативне ставове Обрадовићевих дверјана и супротно: како ће његови евроскептици и баштинници породичних вредности сварити глорификацију Брисела или ЛГБТ права.

ОПАСНИ ЗОВ БОЈКОТА

Ни наизглед најмонолитније и најреспектабилније политичко удружење - Савез за Србију, није без озбиљних мана и нелогичности, већ се јављају дисонантни тонови по питању евентуалног бојкота избора, а нису јединствени ни по питању игнорисања Скупштине иако се тај договор, мање-више, поштује. Њихов опозициони ангажман релативизује и замагљен и недоречен став о кључном проблему српске државе и друштва - Косову, кога, као и јасног става о европским интеграцијама, војној неутралности Србије и односу према НАТО, нема ни у њиховој политичкој платформи названој Споразум са народом.

"Бити или не бити" српске опозиције

Пише: Ранко Пивљанин
уторак, 30 јул 2019 09:49

